

УДК 37.014.52

І. М. Цихуляк,

аспірант

(Чернівецький національний університет імені Юрія Федьковича)

Tsykhuliak@gmail.com

ORCID: 0000-0002-8931-5951

ГУМАНІТАРНО-БОГОСЛОВСКА ГЕНЕЗА АСПЕКТІВ КАТОЛИЦЬКОГО СУСПІЛЬНОГО НАВЧАННЯ В КОНТЕКСТІ МІЖКОНФЕСІЙНИХ РЕАЛІЙ В УКРАЇНІ

У статті окреслено аспекти суспільного життя, які розглядаються Соціальною Доктриною Католицької Церкви. Досліджено основні компоненти соціальної доктрини Католицької Церкви.

Окреслено документи та твори церковних богословів, які відносяться до соціального вчення Католицької Церкви. Охарактеризовано форми та особливості проведення соціальних служінь.

Ключові слова: Католицька Церква, католицизм, доктрина, догмати, соціальна доктрина, соціальне вчення, соціальне служіння.

Актуальність теми. Парадигма, за принципом якої вибудовано відношення Католицької Церкви до суспільного устрою життя своїх вірних та суспільства в цілому, обумовлена низкою факторів та обставин, які народжують нову реальність. Найважливішим серед них є посилення гуманізація усіх суспільних відносин та авторитет, яким на сьогоднішній день користується саме Католицька Церква. Водночас, вся аспектологічна гамма суспільної дійсності, яку споглядає Церква та концептує її в доктрині про суспільне навчання, визначається насамперед пріоритетами церковної політики, сконцентрованої над щонайменше двома головними напрямки: протидія секулярним ідеологіям та пристосування проповіді Христового Євангеліє до соціальної реальності. Про цей тісний зв'язок між суспільним навчанням і місією Церкви йдеться в Енцикліці *Centesimus Annus*, яка характеризує соціальну доктрину як вартісний та ефективний інструмент евангелізації, виступання Бога і Його таїнство спасіння. Єдність сотеріологічної візії Євангелія і інтересів Церкви в суспільних ділянках, була очевидною вже для Папи Лева XIII. Сьогодні вона набуває ще більшої актуальності, особливо після Другого Ватиканського Собору, та проголошення Папою Павлом VI Енцикліки *Evangelii nuntiandi*. Свого вирішального характеру це єднання набуває в період понтифікату Папи Івана Павла II, де соціальне вчення Церкви знаходить своє місце у богословській моралі, а саме, у відносинах між Церквою та світом, в місії евангелізації.

Необхідність та обов'язок вирішення соціокультурних питань вірних, провадили Церкву дорогою як розуміння суспільної панорами, так і розширення проблематики її соціального вчення та вироблення відповідного понятійного апарату. З цього випливає, що Церква щораз більше приділяє увагу невідкладним питанням людського співжиття у всіх частинах світу.

Дана тема досить мало досліджена вітчизняними науковцями. Основними доробками, що присвячені питанню соціальної доктрини Католицької Церкви, є праці таких дослідників, як Ю. Зубкова, П. де Лоб'є, Г. Хоружного. Проте, вони лише частково зверталися до цього питання, а не вивчали як основну проблему. Нині відсутні публікації вітчизняних науковців, які б повністю висвітлювали зазначену проблему. **Новизна** даного дослідження полягає у висвітленні, на основі опрацьованих матеріалів, основних особливостей соціальної доктрини Католицької Церкви в контексті міжконфесійної інтерпретації та розкритті основних форм та принципів соціального служіння Католицьких Церков різних конфесій на території України.

Мета роботи полягає у дослідженні основних компонентів соціальної доктрини Католицької Церкви, вивченні основних форм соціального служіння.

Соціальна доктрина Католицької Церкви являє собою сукупність богословських поглядів щодо різного роду проблем суспільства, які поступово формувалися у вигляді зведення офіційних документів Церкви. Доктрину не слід розуміти як викладення ідеології чи певної моделі суспільного розвитку, спрямованої на визначення і впорядкування економічних, політичних, соціальних та інших відносин.

Підґрунтям суспільного навчання Церкви виступає антропологія на основі Євангелія із твердженням ідеї про людину, як образу Божого. Цей аспект християнського віровчення, а також те, що Церква традиційно позиціонує себе боголюдським організмом, тобто посередником між божественним та людським світами, зобов'язує останню прислухатися до мирських проблем. Інакше кажучи, соціальне навчання Католицької Церкви – це етична доктрина, в якій Церква розкриває своє судження щодо моральності тієї чи іншої сторони життя суспільства [1: 52–53; 58].

Католицька Церква не сторониться суспільних процесів та сприяє певною мірою вирішенню більшості пов'язаних з людиною проблем сучасного світу. Погляд на основні проблеми сучасного суспільства показано саме в соціальному вченні та доктрині Церкви. Значне місце, зокрема, відведено саме проблемам людської особистості та її прав, моральних вимог.

До соціального вчення Католицької Церкви відносяться документи та твори церковних богословів. Тому, можна з цілковитою впевненістю стверджувати, що соціальне вчення – це сукупність ідейно-політичних, соціальних та етичних концепцій, розроблених богословами і філософами. Воно включає в себе погляди на суспільство, державу, людину. Суттєве місце в цьому вченні відводиться сучасному стану цивілізації, яке базується на гуманістичній, а не догматичній культурі.

Слід враховувати, що соціальну доктрину складають тільки офіційні документи, а саме:

- папські енцикліки (послання Римських пап єпископам, духовенству та віруючим Католицької Церкви);
- послання;
- конституції;
- декрети;
- булли;
- інструкції конгрегацій;
- рішення соборів тощо.

Соціальна думка в католицизмі виникла раніше ніж офіційна доктрина церкви і немало вплинула на її формування. При цьому варто наголосити на тому, що праці богословів, філософів ні в якому разі не утворюють доктрину Церкви [2: 11].

Католицьке соціальне вчення в широкому значенні цього слова існує стільки ж, скільки і сама Католицька Церква. В той же час, Церква визнає, що соціальне вчення створювалось поступово і можна із впевненістю стверджувати, що його оформлення не закінчилось і сьогодні [2: 59].

Соціальна доктрина формується на основі даних суспільних наук, з якими християнська соціальна етика взаємодіє. Таким чином, становлення доктрини Церкви відбувається за допомогою філософії та богослов'я, які виступають її підґрунтям, а також суспільних і гуманітарних наук, які її доповнюють. Виходячи із діючих принципів, вона пропонує власні позиції, оскільки розвивається відповідно до ситуації, що склалися в суспільстві [3: 58].

Соціальна доктрина католицизму розкриває багаточисельні кризові прояви людства, зокрема й з огляду на глобалізаційні проблеми сучасності. Безпосередній акцент робиться на байдужості людини до обставин її буття в світі.

На сьогодні Церква є значним і політичним фактором впливу на міжнародну політику, яка поширюється на всі держави, впливаючи не тільки на громадські організації, а й на уряди найбільших країн.

Отже, можна стверджувати, що дискусія навколо соціальних питань є етично-моральною платформою, що об'єднує дані різноманітних дисциплін в єдине моральне судження, але при цьому не прирівнюється до жодного з них. Основними, звичайно, є богословські та філософські ідеї, які повинні поєднуватись, оскільки в доктрині слід відкинути протиріччя між елементами віри та елементами розуму. Вони поєднуються в єдине таким чином, що жоден з цих аспектів не зазнає втрат.

Відштовхуючись від головного джерела соціальної доктрини – Одкровення, слід використовувати дані філософії, богослов'я, соціології, історії, політики, права для того, щоб сформувати твердження морального характеру. Доктрина взаємодіє у єдності з різними дисциплінами для того, щоб чітко визначити, що є моральним критерієм добра і блага для людини в певний період розвитку суспільства. Отож, має місце синтетичний спосіб виявлення доктрини Церкви, в межах якого поєднуються безліч інтерпретацій, поданих різними науками, які об'єднуючись в доктрині формують цілісне вчення про людину та її спосіб життя [3: 61].

Вперше свій погляд на суспільні питання виклав папа Лев XIII у своїй роботі "Rerum Novarum" ("Про нові речі" 1891 р.), згодом папа Пій XI в енцикліці "Quadragesimo anno" ("Сороковий рік" 1931 р.). Проте в цих документах ще не було відображено зміст доктрини повною мірою, як це було здійснено папою Пієм XII. В своїх енцикліках та інших посланнях папа подав повний виклад головних проблем, що включені в соціальну доктрину. Зокрема, він звернув увагу на місце людини в суспільстві та реалізацію її природних прав, сформулював основні права, а саме: право на фізичний, духовний та інтелектуальний розвиток, право на освіту, релігію, на працю, на власність [4: 19].

Звичайно, інтерес Церкви до соціальних проблем не розпочався саме з цих документів, оскільки Церква ніколи не стояла осторонь суспільних питань. Проте дуже тривалий період часу вона повністю контролювала і впливала на духовне життя суспільства і тому не потребувала чіткої виробленої соціальної доктрини. Ситуація змінилася із встановленням б капіталістичних відносин, що призвело до руйнування феодальної системи управління. Церква була змушена шукати шляхів виходу із цієї ситуації та адаптуватися до нових соціально-історичних умов розвитку суспільства.

Після закінчення Другої світової війни сталися значні зміни в політичному, суспільному та культурному житті Європи, які, в свою чергу, значно вплинули на зміст соціальної доктрини Церкви. Ця криза показала, що політика і держава не може забезпечити людині безпеку і захистити від знищення, а

тому людство потребувало нових ідеологічних орієнтирів і, зокрема, непорушних моральних принципів [5: 63].

Нова хвиля оновлення доктрини Церкви відбулася під час проведення Другого Ватиканського собору (1962–1965 рр.), що був скликаний папою Іваном XXIII. Це було зроблено з метою оновлення теології церкви і пристосування її до нових реалій сучасності [6: 3]. Проте рішення Другого Ватиканського собору і його ракурс на оновлення Церкви був неоднозначно сприйнятий представниками Церкви. Ще під час проведення собору відбувся поділ його учасників на традиціоналістів і реформаторів. Лише з кінця XIX століття сформувалася соціальна доктрина Церкви як своєрідна програма суспільного ладу.

Важливим є, на мою думку, питання про природу соціальної доктрини Католицької Церкви. Церква застерігає, що її не можна розглядати як ідеологію чи прагматичну систему, спрямовану на визначення і впорядкування економічних, політичних та соціальних відносин [1]. Вона постає як "точне формулювання рефлексії на тему складних реалій життя людини в суспільстві та в міжнародному контексті, у світі віри та церковного Передання" [3: 12].

Соціальне вчення визначає суть відносин між церквою і державою, як двох незалежних суб'єктів і наголошує на тому, що релігійна свобода є одним з прав людини. Межі релігійної свободи встановлюються з врахуванням соціальної ситуації, вимог суспільного блага і стверджуються владою згідно юридичних норм.

Соціальна доктрина Католицької Церкви – спільна для всієї католицької спільноти. Проте концепція сучасного католицизму після Другого Ватиканського Собору далека від того, щоб уніфікувати розмаїття традицій церков, з'єднаних з римським Апостольським престолом.

Так, греко-католицька церква розвиває своє соціальне вчення через засвоєння соціальної доктрини римо-католицької Церкви, яка є спільною для всієї католицької спільноти. На відміну від ортодоксального православ'я, сучасне соціальне вчення католицизму дедалі більше втрачає суто теологічний характер і набуває загальнолюдських характеристик, керується економічними поняттями, соціально-етичними оцінками, практичними висновками і пропозиціями [7: 6].

Соціальне вчення римо-католицької церкви, у свою чергу, не є уніфікованим, враховуючи розмаїття традицій церков, з'єднаних з римською. У зв'язку з цим, у соціальній доктрині католицизму є термін "інкультурація", під яким розуміють адаптацію християнства до тієї чи іншої культури та зустрічне збагачення цієї культури християнськими цінностями [1: 322; 293].

Отож, керуючись загальними принципами Католицької соціальної доктрини, суспільну проблематику греко-католицької церкви визначає осмислення ролі східно-церковної традиції та аналіз суспільних процесів, що відбуваються в Україні. Особливість її соціальної доктрини, котра сьогодні представлена в "Катехизмі Української Греко-Католицької Церкви", полягає в тому, що вона офіційно позиціонує себе як Церква українського народу, а в її богослов'ї важливе місце посідає тема християнського патріотизму, зміст якої полягає в обов'язку християн не тільки любити свій народ, державу, але й активно обстоювати християнські цінності в щоденному житті. Власне, на це і спрямоване розрізнення обов'язків людини як християнина і як громадянина [6: 123; 126–127].

Активність УГКЦ, її вихід за церковне подвір'я часто призводить до таких конфліктів, як звинувачення Церкви у втручанні в політику, економіку тощо. Мета соціальної доктрини Церкви – виховання, просвітництво та орієнтування християн і всіх людей доброї волі.

Соціальна доктрина Православної Церкви слідом за соціально-філософською думкою католицизму намагається дати власну оцінку таким актуальним питанням сьогодення, як біоетика, наркоманія, медицина, екологія тощо, яка, до речі, багато в чому збігається з поглядами римо-католицької Церкви. Разом з тим, проблеми власності, праці, особи і суспільства, які є основоположними в соціальному вченні західного християнства, розглядаються досить схематично, в дусі біблійних тлумачень. Щодо інших актуальних проблем сучасності – кризи сучасного християнства, ставлення до секулярного суспільства, проблем науково-технічного прогресу, глобалізації, освіти, культури, сім'ї тощо – у позиції Церкви, на думку В. Сергійко, проявляється православний традиціоналізм, соціальний песимізм і крайній есхатологізм [3: 7].

Поширення соціальної доктрини здійснюється Церквою за допомогою соціального служіння. Таким служінням вважається будь-яка діяльність, яку здійснюють Церкви поза богослужбовим приміщенням, що зорієнтована на вирішення суспільно значущих проблем.

Закон про свободу совісті та релігійні об'єднання дозволяє релігійним організаціям здійснювати благодійну діяльність як безпосередньо, так і шляхом заснування благодійних організацій, зобов'язує державу надавати сприяння і підтримку благодійної діяльності релігійних організацій, а також реалізації суспільно значущих культурно-просвітницьких програм і заходів, проводити релігійні обряди в лікувально-профілактичних і лікарняних установах, дитячих будинках, будинках-інтернатах для престарілих та інвалідів, в установах, які виконують кримінальні покарання у вигляді позбавлення волі, на прохання перебувають у приміщеннях, спеціально виділених для цих цілей [8: 18].

Практичним ґрунтом для реалізації завдань соціального служіння звичайно слугує наявність матеріальних і людських ресурсів. Матеріальні ресурси з'являються за допомогою різноманітних благодійних організацій, власними силами чи іншими способами. Щодо людських ресурсів, то це, зазвичай, віряни тієї чи іншої конфесії.

Важливою рисою соціального служіння є відсутність обрядової діяльності або її уніфікація, на відміну від богослужіння, де обрядовість є обов'язковим атрибутом.

Особливостями сучасного соціального служіння є:

- 1) соціально-груповий підхід;
- 2) застосування світських засобів для проведення соціального служіння (технічні, інформаційні);
- 3) поширення сфер і напрямів діяльності;
- 4) робота з людьми з проблемних груп (люди похилого віку, які перебувають у місцях позбавлення волі та ін.);
- 5) співпраця з громадськими організаціями, органами влади;
- 6) міжрелігійна і міжконфесійна співпраця.

В останні роки відбувається таке явище, як поширення сфер і напрямів діяльності соціального служіння, яке не обмежується лише наданням допомоги. На даний час основне його завдання полягає у створенні умов для реалізації особистості. Зокрема, робота з безробітними полягає у створенні спеціальних підприємств для забезпечення потреб такої суспільної категорії, але вибір все ж лишається за ними. Крім того, створюються різноманітні центри духовного життя, школи мистецтва і спорту [9]. Таким чином, збільшується коло спілкування представників однієї релігійної спільноти, створюються своєрідні громадські організації за релігійно-конфесійною ознакою.

Важливим напрямом служіння є також співпраця Церков з іншими інститутами: органами влади та громадськими організаціями. Така співпраця є особливо плідною у сфері роботи з проблемними групами. Так, Українська греко-католицька церква займається соціальною діяльністю з Міжнародним благодійним фондом "Карітас-Україна", який свого часу заснувала. Причому цей фонд не є релігійною організацією, але свою роботу здійснює на християнських засадах. Тому тут немає місця національній чи релігійній дискримінації. Особливістю "Карітас-Україна" є наявність низки професійних програм, які стосуються охорони здоров'я, допомоги дітям вулиці, сиротам тощо [10].

Після проголошення незалежності України церкви отримали можливість стати реальними дієвими суб'єктами суспільного життя. В рамках здійснюваної конфесіями соціальної роботи наявні суспільно значимі змістовні проекти і програми. Наприклад, у багатьох населених пунктах Закарпатського регіону осередками римсько-католицької Церкви засновано мережу безкоштовних аптек. У м. Вінниці під проводом об'єднання отців Капуцинів стартував Католицький мультимедійний центр. На базі УГКЦ при Патріаршому Соборі в місті Києві, створено перше українське інтернет-онлайн ТБ.

Особливі зусилля докладають Церкви і деномінації на ниві боротьби з ВІЛ / СНІДом. Координацію їхньої діяльності фактично здійснює Всеукраїнська рада Церков і релігійних організацій. Саме вона виступила засновником міжконфесійного діалогу у сфері подолання епідемії ВІЛ / СНІДу в Україні шляхом прийняття та впровадження "Концепції участі Церков та релігійних організацій України у протидії епідемії ВІЛ / СНІДу" і "Стратегії участі Церков та релігійних організацій України у протидії епідемії ВІЛ / СНІДу", що є унікальним досвідом.

Християнські конфесії динамічно розгортають волонтерський рух. Суть його полягає у створенні невеликих груп віруючих, які надають адресну соціальну, медичну та патронажну допомогу інвалідам, хворим, громадянам похилого віку, дітям-сиротам, опікуються засудженими в місцях позбавлення волі.

Церкви випробовують нові форми соціального служіння. Так, з 1 вересня 2008 року в Україні офіційно розпочав діяти недержавний церковний пенсійний фонд "Покрова", заснований предстоятелем Української греко-католицької церкви кардиналом Любомиром Гузаром. Структура покликана забезпечити гідну пенсію, насамперед, священнослужителям і мирянам, але не тільки греко-католицької Церкви. Загалом клієнтами фонду можуть стати усі бажаючі громадяни України. В умовах сучасної світової соціально-економічної і фінансової кризи фонд, окрім прямого завдання – гарантувати достойну старість, – має виконувати ще одну важливу функцію – навчати основам фінансово-економічного життя. Синод єпископів Києво-Галицького верховного архієпископства вирішив, що у нинішній ситуації "Церква мусить взяти участь у процесі підвищення економічної грамотності своїх вірних".

Таким чином, соціальне служіння постає як суспільно значуща діяльність, яка здійснюється Церквами з метою поширення духовності, формування цінностей громадянського суспільства внаслідок налагодження міжконфесійної та міжрелігійної співпраці, взаємодії з іншими соціальними інститутами. Аналіз напрямів соціального служіння християнських Церков вказує на постійний прогрес у розширенні сфер служіння, удосконаленні його методів. Вирізненні вище властивості соціального служіння дають підстави твердити про універсальний і толерантний характер здійснюваної діяльності. Отже, соціальне служіння для християнських Церков постає не лише додатковим способом оздоровлення суспільства, а й

неодмінним інструментом для реалізації взаємодії із суспільними, громадськими інституціями з метою формування громадянських цінностей.

Отже, робимо висновки про те, що католицьке соціальне вчення – це не перелік практичних вказівок для вирішення соціального питання і не вдалий підбір певних знань з області сучасної соціології, дійсних для християнсько-соціального навчання, а інтегративна складова частина християнського вчення про людину. Його метою є не популяризація світського життя, а той соціальний устрій при якому людина зможе виконувати волю Бога та вести християнський спосіб життя. Таким чином, соціальне вчення Католицької Церкви – це цілісна, відкрита система, яка інтерпретує сучасні процеси, котрі відбуваються в суспільстві.

Соціальна доктрина формувалася впродовж усього історичного розвитку Католицької Церкви. Зміна контексту процесів, що відбувалися в суспільстві, вимагала від Церкви нового трактування і пояснення цих явищ у своїй соціальній доктрині. Усі ці процеси знайшли своє відображення в офіційних документах Церкви, зокрема в енцикліках пап, в яких значна увага приділялася головним соціальним проблемам суспільства. Усі перетворення, що відбуваються в суспільстві, спонукають Церкву миттєво реагувати на запити суспільства.

Основною формою впливу Католицької Церкви є формування світової громадської думки щодо найважливіших соціально-економічних, суспільно-політичних і моральних питань. Для цього впродовж тривалого часу розроблялася соціальна доктрина Церкви. Положення цієї доктрини формуються в рішеннях Вселенських соборів, церковних синодів і папських енцикліках (посланнях Пап з питань віри і моралі, звернених до католиків і "всіх людей доброї волі").

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ ТА ЛІТЕРАТУРИ

1. Компендіум Соціальної доктрини Церкви. – К. : Кайрос, 2008. – 549 с.
2. Libreria Editrice Vaticana. Компендіум соціального вчення Церкви. – М. : Паоліні, 2006. – 623 с.
3. Соціальна доктрина церкви : [збірник статей]. – Львів : Свічадо. 1998. – 300 с.
4. Сергійко В. Органічна концепція соціального життя / В. Сергійко // Людина і світ. – 2003. – № 2. – С. 19–24.
5. Зубкова Ю. Еволюція соціального вчення католицької церкви у 60-70 рр. XX ст. та механізм його реалізації / Ю. Зубкова // Український історичний журнал. – 2002. – № 6. – С. 61–76.
6. Рашкова Р. Ватикан і сучасна культура / Р. Рашкова. – М. : В-во політичної літератури, 1989. – 225 с.
7. Хоружний Г. Ватикан : історія і сучасність / Г. Хоружний. – Львів : Місіонер. 2007 – 280 с.
8. Закон України "Про свободу совісті та релігійні організації" // Відомості Верховної Ради УРСР (ВВР), 1991. – № 25. – Ст. 283.
9. Євангелізація Римсько-Католицької Церкви в Україні [Електронний ресурс]. – Режим доступу до ресурсу : http://catholicmedia.org.ua/index.php?option=com_content&task=view&id=10&Itemid=37.
10. Отець Андрій Нагірняк : Добро й милосердя будуть потрібні завжди [Електронний ресурс]. – Режим доступу до ресурсу : www.ugcc.ua/ukr/library/zmi/article;4905.

REFERENCES (TRANSLATED & TRANSLITERATED)

1. Kompendium Sotsial'noi doktryny Tserkvy [Compendium of the Social Doctrine of the Church]. – K. : Kairos, 2008. – 549 s.
2. Libreria Editrice Vaticana. Kompedium sotsial'nogo vchennia Tserkvy [Libreria Editrice Vaticana. Compendium Concerning the Social Teaching of the Church]. – Moscow : Paolini, 2006. – 623 s.
3. Sotsial'na doctryna Tserkvv [The Social Doctrine of the Church] : [zbirnyk statey]. – Lviv : Svichado. 1998. – 300 s.
4. Sergienko V. Organichna kontseptsia social'nogo zhyttia [Organic Concept of the Social Life] / V. Sergienko // Liydna i svit [Man and the World]. – 2003. – № 2. – S. 19–24.
5. Zubkov Yu. Evolutsia sosial'nogo vchenia katolitskoi Tserkvv v 60-70 r.r. XX st. ta mehanizm yogo realizatsyi [Evolution of the Social Church Teaching in 60-70 XX Century and the Mechanism of Its Realization] / Yu. Zubkov // Ukrainianskyi istorychnyi journal [Ukrainian Historical Journal]. – 2002. – № 6. – S. 61–76.
6. Rashkov R. Vatican i sychasna kyl'tura [Vatican and Modern Culture] / R. Rashkov. – M. : Vydavninsvo politychnoi literatury, 1989. – 225 s.
7. Horuzhnyy G. Vatican : istoriya i suchasnist' [Vatican : History and Modernity]. – Lviv : Missionary. 2007 – 280 s.
8. Zakon Ukrainy "Pro svobodu sovisti ta religiyni organizatsiy" [Law of Ukraine "On Freedom of Conscience and Religious Organizations"] // Vidomosti Verhovnoy Rady URSR (VVR) [Verhovna Rada of Ukraine Lists]. – 1991. – № 25. – St. 283.
9. Evangelizatsiia Rymo-Katolits'koy Tserkvi v Ukraini [The Evangelization of the Roman Catholic Church in Ukraine] [Elektronnyi resurs]. – Rezhym dostupu do resursu : http://catholicmedia.org.ua/index.php?Option=com_content&task=view&id=10&Itemid=37.
10. Otets' Andrew Nahirnyak : Dobro i miloserdia budut' potrebni zavzhdy [Father Andrew Nahirnyak : Goodness and Charity Will be Always Necessary] [Elektronnyi resurs]. – Rezhym dostupu do resursu : [www.ugcc / ua / ukr / library / zmi / article; 4905](http://www.ugcc.ua/ukr/library/zmi/article;4905).

Цихуляк И. М. Гуманитарно-богословский генезис аспектов католического общественного обучения в контексте межконфессиональных реалий в Украине.

В статье обозначены аспекты общественной жизни, которые рассматриваются социальной доктриной Католической Церкви. Исследованы основные компоненты социальной доктрины Церкви. Определены документы и произведения церковных богословов, которые относятся к социальному учению католицизму. Охарактеризованы формы и особенности проведения социальных служений.

Ключевые слова: Католическая Церковь, католицизм, доктрина, догматы, социальная доктрина, социальное учение.

Tsykhuliak I. M. The Humane-Theological Genesis of Some Aspects of Catholic Social Teaching in the Context of Interfaith Realities in Ukraine.

The article outlines the main aspects of public life, which the social doctrine of the Catholic Church examines.

The basic components of the social doctrine of the Catholic Church are emphasized.

Nowadays the semantics of the concept "The Church's social teaching" has an immensely wide spectrum. It ranges from such a simple phenomenon as charity to the understanding described in the Gospel as "sacrificing one's life".

Due to the drastic social changes and the events of the recent decades, Ukraine has been forced not only to go through one of the most tragic pages of its history, but also to reawaken its significant "signs of time". They include social, political and religious cataclysms that have led to the profound reconsideration of the Churches' meaning and role in social processes.

The Church has never estranged itself from a human. Understanding a human as a gift of God, the Church serves a human in the light of the Gospel of Christ. To serve a human (through diaconia) is the aim and mission of the Church. Furthermore, the Church focuses not only on humans' spiritual values, but also on their material and social well-being.

Key words: Catholic Church, Catholicism, doctrine, dogmas, social doctrine, social teaching, social service.